

БАБА

Я вижте, вижте баба,
Такава стара, слаба,
Обувките си стѣга —
Отъ насъ горката бѣга.

Че дигали сме шумъ,
Че били сме безъ умъ,
Не може да ни слуша,
Дошло ѝ вечъ до гуша.

Ей вратника отваря
И тръгна къмъ пазара...
Кжде ли тя ще иде,
Катъ нищичко не види?

Смълчахме се безъ нея,
Не викаме, не пѣемъ,
И нѣкакъ глухо стана,
И мжка ни обхвана...

Не мина нито часъ
И баба пакъ при насъ.
Въ ржка ѝ бѣлъ симидъ,
Въвъ кърпица увить.

Тя нѣжно ни пригърна,
Коситѣ ни поглади,
На всѣки хапка даде.

Калина Малина